

ASSUMPTES I EXPEDIENTS

Sebastià Martori Toyas

A la feina tramitem assumptes i despatxem expedients, i ens paguen prou bé per fer aquestes tasques tan abstractes.

A vegades somio que tinc un treball de debò, una ocupació productiva fora d'aquest món de paperassa, en què la meva tasca és la de fabricar objectes tangibles, elements de gran precisió, components indispensables de complicades maquinàries; obrir cada matí la persiana de l'obrador i admirar la darrera creació, i potser parlar-li i preguntar-li com ha passat la nit, òbviamment sense esperar resposta; o obres artesanals úniques, d'aquelles feines que encetes un dia i tardes mesos i mesos a enllestir-les, sabent que cadascuna de les poques peces que puguis fer al llarg de la vida serà única en si mateixa i com a tal, de gran valor artístic i, fins i tot, històric.

Però a l'oficina només tramitem assumptes i despatxem expedients. I, quan acabem, els arxivem en un armari enorme que fa olor de resclosit i al qual li falla una de les potes de l'esquerra. A la finestreta d'en Massaguer hi ha un

rètol amb el seu nom i un altre on es pot llegir amb lletres descolorides “CAIXA”. A la d’en Martínez, a part del seu nom, hi ha un altre rètol que diu “INFORMACIÓ”. A la meua, finalment, “INCIDÈNCIES”, el nom més irreal de tots, i potser per això no s’hi acosta mai ningú, ja que la gent, en general, sent massa respecte envers allò que li és desconegut, i prefereix mantenir-hi una distància prudencial. És lògic que en un lloc on es tramiten assumptes i es despatxen expedients la gent no vulgui saber-ne res, de les incidències. Tot plegat fa una mica de basarda.

A en Massaguer li hauria agradat ser policia, com a les pel·lícules, i passar-se el dia passejant pel carrer, abocant-se l’alè tebi a les mans entumides i fregant-se-les per activar la sang, saludant els veïns del seu districte, que coneixeria pel seu nom de pila i els preguntaria per l’esposa o el marit i la canalla, mentre percebria el respecte que imposaria el seu uniforme blau, i menjant donuts i bevent cafè en gots de plàstic dins el cotxe patrulla, mentre vigilaria els sospitosos de torn. Abans també comentava que li hauria agradat ser carter, i portar les notícies de gent llunyana i estimada als seus veïns, i paquets amb galetes o magdalenes casolanes de la tia Elvira, des del poble, que sempre li deixarien tastar, i telegrams que anuncien el naixement d’un nét vés a saber on, i comentar la meteorologia i dir que és que el temps s’ha tornat boig; però la gent ja no s’escriu: tot això va començar a agonitzar amb l’invent del telèfon, i Internet ho va rematar. Ara el correu es limita a factures i publicitat. Moltes factures i molta publicitat.

A en Martínez sí que li agrada la seva feina. El que no li agrada és en Massaguer. Des que treballa aquí que no es parlen, i d’això ja fa ben bé quatre anys. Es veu que la senyo-

ra Martínez, que al cel sigui, s'entenia amb en Massaguer, i que al llit de mort ho va confessar tot a en Martínez, per exculpar la seva consciència i poder anar-se'n a descansar en pau. I aquest, és clar, no s'ho va prendre gaire bé. Ara qui no descansa en pau a les nits és ell.

A la feina tramitem assumptes i despatxem expedients, i el fet que en Martínez i en Massaguer no es dirigeixin la paraula, i que fins i tot s'evitin, no facilita gens la feina. A mi tant m'és, perquè jo estic a la finestreta d'"Incidències" i ningú mai no pregunta per mi. Però si les coses segueixen així, o pitjor encara, i augmenten les hostilitats, aviat la gent començarà a venir cap a la meva finestreta a fer-me preguntes inquisidores —la gent, ja se sap— i exigir-me una solució per als seus problemes. I això, ja em comprendreu, no és gens bo per a mi.

Darrere la finestreta, i sota una bombeta que projecta una llum bruta de color acigronat, tinc la meva pròpia taula, ampla i gran, de fusta noble —es coneix que és molt noble perquè als corcons els encanta rosegat-la—, i, a sobre, la meva pròpia línia de telèfon, encarnada en un aparell negre i sinistre que no sona mai si no és per error. També hi ha una panera amb papers esgrogueïts, que no sé què són, però que sempre hi han estat. "No et preocupis", em va dir el primer dia el meu cap, "són assumptes pendants que tenen alguna irregularitat, com que els manca la signatura o que el número del document d'identitat no és correcte". "Déu n'hi do", vaig dir jo, més que res per dir alguna cosa i no quedar-me callat. "Són simples qüestions formals, però que, en tramitar assumptes i resoldre expedients, que és la nostra tasca, esdevenen absolutament imprescindibles",

afegí el meu cap solemnement. “Ja passaran els clients a demanar-t’ho”.

Però fins ara ningú no els ha reclamat. I d’això ja fa ben bé quatre anys!

A la dreta de la taula hi tinc quatre calaixos tancats amb clau. No els he pogut obrir mai, ja que sembla que la clau es va perdre abans que jo vingués. A l’esquerra, només hi ha un plafó de fusta que fa com de pota, tan ample com la mateixa taula, amb un polsador elèctric connectat a l’alarma contra robatoris, que cada cop que el frego quan sec em passa el corrent i m’enrampo.

La taula coixeja, no se sap si és per un error de disseny o perquè les rajoles del terra estan una mica bombades. Diuen que és cosa de la humitat, però ningú no s’ha preocupat mai d’esbrinar-ho.

A la feina tramitem assumptes i despatxem expedients, obrim cada dia a les vuit del matí, i a l’hivern la humitat se’ns fica dins els ossos. Això diu en Martínez, mentre s’assenyala l’esquena i es queixa del reuma. D’aquí a un parell d’anys es jubilarà i se n’anirà a viure en una caseta a prop de la platja que fa quaranta anys que està pagant. Diu que els banys de mar li faran bé. En Massaguer, simulant que parla amb mi, se’n fot a la seva cara, i al·lega que les clavegueres de tot el món van a parar al mar i que tot això són romanticismes caducs. Jo no opino, però, si ho fes, diria que, si el problema és la humitat, no veig que la solució sigui banyar-se al mar. Però, si opinés això, en Martínez pensaria que m’apunto al bàndol d’en Massaguer, i es trencaria el fràgil equilibri regnant a l’oficina. Per això, jo no opino mai. A més, en boca tancada no hi entra mosca ni alada, i si xerro poc hi ha menys possibilitats

que en Massaguer descobreixi el meu *affaire* amb la seva dona. Fa més de quatre anys que ens entenem i, de fet, fou gràcies a ella que vaig aconseguir aquesta feina. Per això jo no em penso casar mai, ja que quan en Martínez es jubili es contractarà algú nou que, indefectiblement, acabaria entenent-se amb la meva dona. O potser no, tal vegada tot plegat no és més que el resultat d'una simple casualitat que el destí, sempre burleta, ens ha fet arribar.

A la feina tramitem adulteris i despatxem desamors, i ho fem prou bé, per la nostra debilitat com a éssers humans que som. Aquesta oficina té alguna cosa maligna, i en Massaguer una dona preciosa, i aquestes coses fan que el cercle viciós es reproduïxi fins a cert infinit, i jo sé que el puc trencar. Per això he decidit militar en la solteria adúltera i consagrar la meva vida a resoldre les incidències que es produeixen en tramitar assumptes i despatxar expedients.